

04.12.2012 / 04.01.2013

Mihriban Mirap

Mihriban Mirap

Olcay Art

Mihriban Mirap

Metin / Text
Esra Aliçavuşoğlu

Çeviri / Translation
Elvan Akbay

Grafik Tasarım / Graphic Design
Ardan Ergüven

Baskı ve Cilt / Print and Binding
Mart Matbaa Sistemleri Tic. ve San. A.Ş.
Merkez Mahallesi, Ceylan Sokak,
No: 24, Nurtepe, Kağıthane, İstanbul
T. +90 212 321 23 00
info@martmatbaa.com.tr

Bu katalog 04.12.2012 / 04.01.2013
tarihleri arasında Olcay Art Galeri'de düzenlenen
Mihriban Mirap sergisi için 500 adet basılmıştır.

*This catalogue was printed in a total of
500 copies for Mihriban Mirap exhibition
organized in Olcay Art Gallery, between
04.12.2012 / 04.01.2013*

© 2012 Mihriban Mirap

Olcay Art
Cemil Topuzlu Cad. No: 90/B
Caddebostan İstanbul
T. +90 216 411 17 13
www.olcayart.com

Günümüz Kentlerinden İnsan Manzaraları

Esra Aliçavuşoğlu

Gündelik kullanımıyla metropol ya da daha doğrusu metropolis, Yunanca meter (anne) ve polis (şehir, kent) kelimelerinin birleşmesinden oluşuyor ve genel olarak anakent anlamında kullanılıyor.¹ İlginçtir ki, bu denli naif bir kökenden türeyen ve bugün bizim adına kent dediğimiz bu canlı organizma, kaosu, eski ile yeninin birbirini ötelediği, özellikle yeninin baskın bir figür olarak kendini ortaya koymaya çalıştığı bir dizi olumsuz çağrışımı akla getiriyor. Bunun yanı sıra kent, belki de en önemlisi, kültürün tüm yapısal değişikliğinin yaşandığı yer olarak öne çıkıyor. Edward Said, “bütün kültürler iç içedir; hiçbiri tek ve saf değildir, hepsi melez, heterojen, son derece farklılaştırılmıştır ve hiçbiri tek parça değildir”² derken dünü ve bugünü birleştiren metropollerin de tanımını yapıyordu bir bakıma. Kuşkusuz, Said’in bu kültür tanımlamasına en uygun cevabı eskinin ve bugünün birlikte yoğrulabildiği kentler veriyor. Herşeyin iç içe yaşandığı, eskiyle yeni, farklı ile aynı, değişen ile değişmeden kalan gibi türlü kavram çiftlerini akla getiren anakent, içinde yaşanan o melez kültürle birlikte, olağanüstü bir canlılığın da en tepe noktasına işaret ediyor. Kentin uzun zamandır “yaşayan bir organizma” olarak tanımlanması da bundan olsa gerek... Tıpkı Yunanlılar’ın tanrılarını insani özelliklerle kişileştirmeleri gibi, biz de bugün kentleri metaforik olarak yaşayan bir canlıya dönüştürerek “insanlaştırıyoruz”...

Kent, elbette yaşadığımız kültürel topografya ve tüm bunların bileşenleri günümüz sanatçısının da üzerinde yol aldığı ana eksenlerden birini oluşturuyor. Değişimin ve aynı zamanda sürekliliğin birbirini tamamlayan bir gerilim üzerinde yol aldığı kent, kimi zaman silik bir silüet, kimi zaman ise baş aktör olarak sanatçının elinde sorunlaştırılıyor, ironikleştiriliyor ya da olumlanıyor.

Kenti, kent insanını, kentin kaosunu, kentle birlikte hızı, “modern yaşam” algısını ve elbette tüketim kültürünü sorunlaştırdığı resimleriyle Mihriban Mirap, kenti bir makine, insanları ise bu makinenin parçaları olarak düşünüyor. Mirap, resimlerini gerçekleştirirken bir kent arkeologu gibi derinlemesine bir kültürel kazı yerine yüzeyde olan, her gün önünden geçip gittiğimiz imgeler üzerinden biriktirdiklerini göstermeyi yeğliyor. Bunu gerçekleştirirken marka ve popüler kültür ikonlarına olan marazi bağımlılıklarımızı da gözlemliyor. Bu bağlamda, onun resimlerine baktığımızda tanıdık ve bilinen görünen tüm görüntüler bu yüzeydeki katmanın yansıtılmasıyla ilişkili. Gördüğü, biriktirdiği imgeleri kimi zaman üst üste, kimi zaman yan yana, farklı mekân ve zamanlara aktaran sanatçı, biçimci bir anlatım kullanıyor

ve bugüne dikkat çeken kolajlar oluşturuyor. Mihriban Mirap, parçalanmış ancak güçlü bir bütün gibi davranan, etrafını çeviren markalarla kimliksizleşmiş kent insanını yapay mutluluklarıyla betimliyor. Bu nedenle, resimlere ilk baktığımızda bir bütünün birbiriyle yakından ilgili parçaları gibi algılıyoruz bu “sıradan” figürleri. Oysa dikkatlice incelediğimizde, her biri bağımsız yaşamları işaret ediyor. Dolayısıyla figürler tek başına ve bağımsızlıklarıyla bütüne hizmet ediyorlar. Resimlerin önünde yer alan bu “parlak” dünyanın sıradan insanlarına, figürlerle kontrast oluşturacak gri kent manzaraları eşlik ediyor. Sanatçı işte bu gri, belli bir tarihsel mekânı ya da mekânları işaret etmeyen kent görüntüleri ve figürlerle güncel, insanlı manzara resimleri oluşturuyor. Bu görüntülerle Mirap, gündelik toplumsal pratiği görsel bir mecraya çekmeyi amaçlıyor.

Diğer yandan bu pratiğin en temel öğelerinden olan baskın popüler kültür ve medya imgeleriyle kuşatılmış bireyi ve bunun arkasında gittikçe soluklaşan kent imgesini birarada kullanarak günümüz insanının içinde bulunduğu tuhaf duruma da gönderme yapıyor. Sanatçının, arka planda tutmayı alışkanlık haline getirdiği silik kent silüetleriyle kentin kültürel belleğini de canlı tutmayı amaçladığını söyleyebiliriz. Kentin silüetini “hatırlatma mekânları” olarak kullanan sanatçı, ön ve arka plan arasında yaratmaya çalıştığı mesafeyle günümüz insanının kendiyi ve mekânla olan ilişkisini de sorguluyor bir bakıma. Böylece neon renklerle aşırı cilalanmış figürler yeninin temsili olurken, kent görüntüsü eskiyi işaret edecek şekilde bilinçli olarak birlikte ancak farklı anlam katmanları olarak ele alınıyor.

Mihriban Mirap resimlerinde kimi zaman “eski güzel günlerin” bir yansıması olarak düşündüğü bisikletleri kullanarak geçmişin naif duyarlılıklarına göz kırıyor; kimi zaman da kültür endüstrisinin diğer imgeleriyle tüketim kültürünün açmazlarını sembolik nesnelere aracılığıyla hatırlatmaya çalışıyor. Sanatçının resimlerinde kullandığı diğer imgeleri tüketim kültürünün uyarıcıları oluşturuyor; billboardlar, reklam panoları, dergi ve gazeteler, reklamlar vs. Mihriban Mirap resimlerinde gündelik yaşamın en sıradan görüntülerini kullanırken, “modern”, “kentli” gibi sıfatlarla “gerçekmiş” gibi görünen moda çekimlerine benzer bir gerçeklik yaratıyor. İlk bakışta fotografik bir anın görüntülerini izlenimi veren bu resimler algılarımızla oynuyor ve bugüne dair kimliksiz figürlere ayna tutuyor. “Algı gerçektir” önermesinden hareketle bizi gerçeklerimizle yüz yüze bırakıyor.

1. <http://oxforddictionaries.com>

2. Aktaran Terry Eagleton, Kültür Yorumları, Çeviren: Özge Çelik, İstanbul, 2005, Ayrıntı Yayınları, s. 25.

Edward Said, Culture and Imperialism, Londra, 1993, s. xxix [Kültür ve Emperyalizm, çev.: Necmiye Alpay, Hil Yay., İstanbul, 1998.

Human Scenes from the Cities of Modern-Day

Esra Aliçavuşoğlu

Metropolitan city or more precisely, the metropolis is composed of the Greek words meter (mother) and polis (city) and is generally used to define the main city.¹ It is quite interesting that, this living organism, which was derived from such a naive etymon and which we call as a city, recalls a series of negative associations like chaos, the new and the old postponing each other and especially the new, making its case as a dominant figure. Besides this, perhaps above all, the city becomes prominent as a place where all the structural changes of culture are being experienced. Edward Said was in a sense giving also the definition of the metropolises which connect yesterday with the present day, when saying “all the cultures are nested; neither of them is unique nor pure, they all are hybrid, heterogeneous, differentiated and neither of them is in one-piece”.² Definitely, the most convenient answer for this definition of culture of Said is given by the cities in which the old and the new are all together. The main city, in which everything is nested and which recalls a variety of concept pairs such as the old and the new, different and the same, variable and stable; is pointing at the peak of an extraordinary vitality together with that hybrid culture that is being faced. So, the reason of the city to be defined as “a living organism” for a long time should be because of this... Just like the Greek people personify their gods by humanitarian features, today we also “humanize” the cities metaphorically by transforming them into living beings.

The city, of course the cultural topography in which we are living and the constituents of all of these; form one of the main centerlines of the way, on which the artist is proceeding. The city, in which the change and at the same time the continuity advance on a tension by complementing each other; is being problematized, made ironical or affirmed sometimes as a faint silhouette and sometimes as a head actor in the hands of the artist.

Mihriban Mirap, who problematizes the city, the man of the city, the chaos of the city, the speed together with the city, the perception of “modern life” and of course the culture of consumption in her paintings; is considering the city as a machine and the people as the parts of this machine. While creating her paintings, Mirap prefers to show her richness over the superficial images that we pass by everyday, instead of realizing a deep cultural excavation like a city archeologist. While doing this, she is also observing our morbid dependences on the brands and the icons of popular

culture. In this context, when we look at her paintings, all the images which seem to be known and familiar to us, are all related to the reflection of the layer of this surface. The artist, who transmits the images she sees and saves, to different places and times, sometimes one on the top of the other and sometimes side to side; is using a formalist approach and creating collages which point out the present day. Mihriban Mirap is describing the man of the city, who became a man having no identity because of the brands surrounding him and behaves like a strong whole but indeed was broken. She is describing this man of the city with his virtual happiness. Therefore, when we first look at the paintings, we perceive these “ordinary” figures as the parts of a whole, which are all closely related to each other. But on examining them closely, each one is pointing independent lives. Hence, the figures are serving for the whole on their own and with their independences. The gray city scenes, which will make contrast with the figures, are accompanying the ordinary people of this “bright” world, who are placed in the foreground of the paintings. The artist here, with these figures and these city scenes which do not point to a specific historical place or places, is creating manned landscape paintings. Mirap is intending to take the daily social practice to a visual course.

On the other hand, she is also referring to the weird situation that the man of the present day is facing, by using the individual, who is surrounded by the images of media and by the dominant popular culture, which is one of the main factors of this practice; together with the image of the city behind, which is gradually fading away. We can also say that the artist is intending to keep the cultural memory of the city alive with the obscure city silhouettes which she used to use in the background. The artist, who uses the silhouette of the city as the “places of reminder”, is in a sense questioning also the relation of the man of the present day with himself and the place, by the distance that she wants to form between the foreground and the background. Thus, while the figures, which are over-polished with the neon colors, are representing the new, the city image is being considered consciously in a way that it will point to the old together but as different meaning layers.

Mihriban Mirap is sometimes winking at the naive sensitivity of the past by using bicycles that she thinks are the reflections of the “good old days” and sometimes she is trying to remind the dilemmas of the consumption culture and other images of the culture industry through symbolic objects in her paintings. Other images that the artist uses in her paintings are the stimuli of the consumption culture such as billboards, advertising panels, newspapers and magazines, advertisements and etc. Mihriban Mirap, when using the most ordinary images of the daily life in her paintings, creates a reality similar to fashion appeals which seem to be “real” with adjectives like “modern” and “urbanite”. These paintings, which appear to be the images of photographic moments at first sight, are playing with our perceptions and mirroring the figures having no identities related to the present day. Based on the sentence “the perception is real”, she leaves us face to face with our realities.

1. <http://oxforddictionaries.com/>

2. Narrated by Terry Eagleton, *Kültür Yorumları*, Translated by: Özge Çelik, İstanbul, 2005. Published by Ayrıntı Yayınları, p. 25.
Edward Said, *Culture and Imperialism*, London, 1993, p. xxix [Kültür ve Emperyalizm, Translated by.: Necmiye Alpay, Published by Hil Yay., İstanbul, 1998.

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
140 x 119 cm / 2012

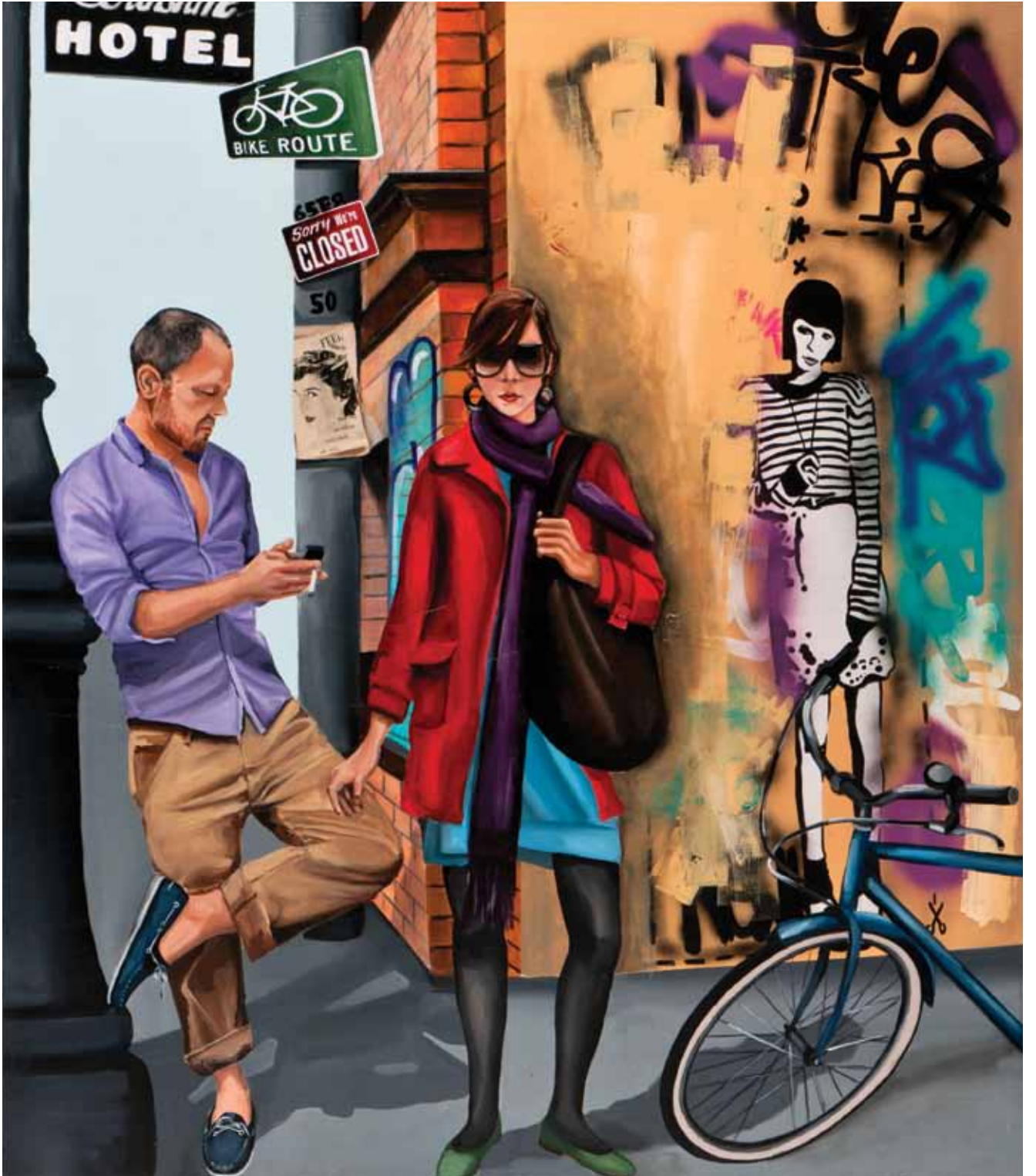
İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
120 x 120 cm / 2012

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 140 cm / 2012

Kusura bakmayın, kapalıyız. / *Sorry, we're closed.*
Tuvall üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 140 cm / 2012

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
140 x 120 cm / 2012

İsimsiz / *Untitled*

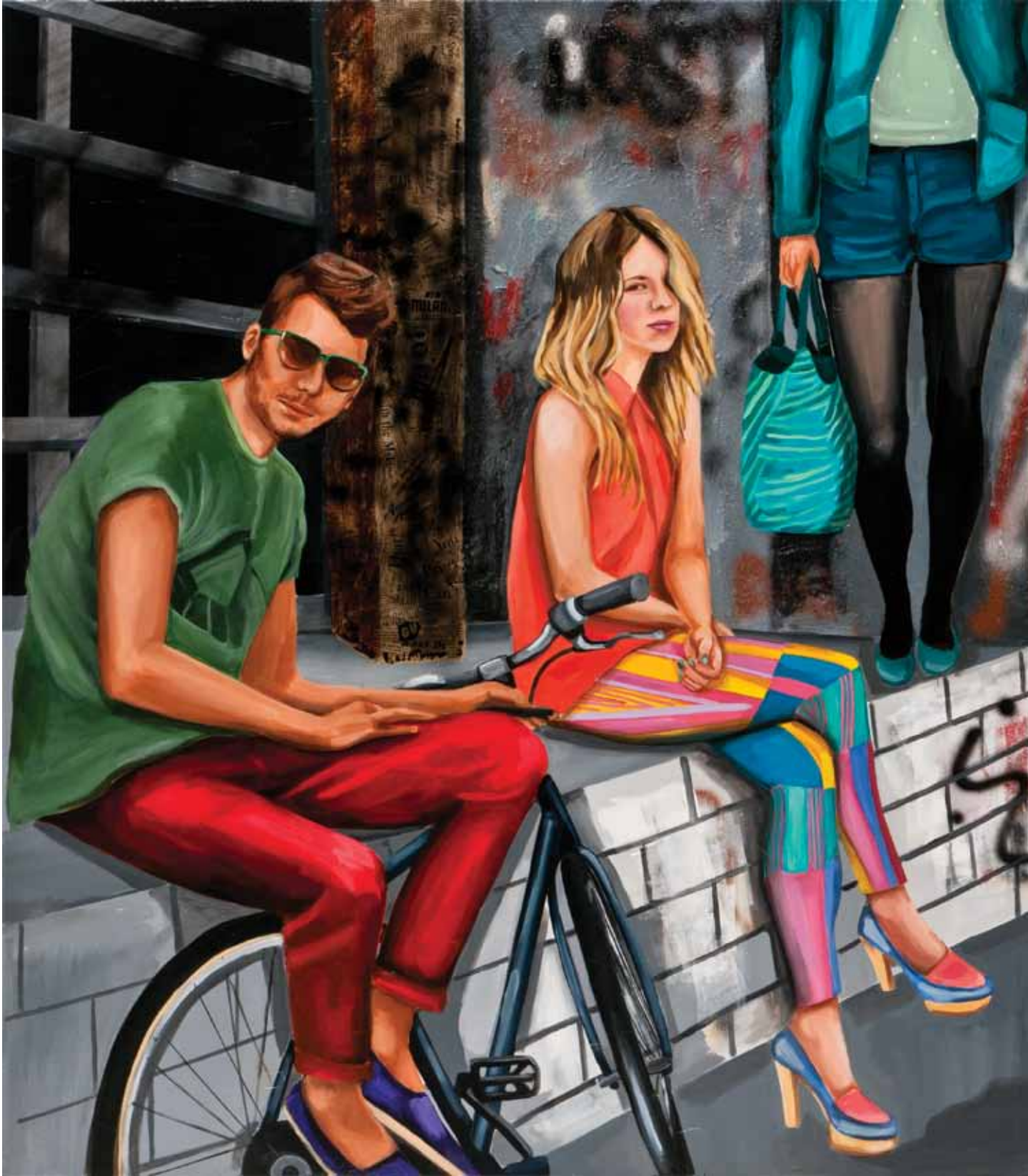
Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 180 cm / 2012

Lütfen, sadece bir tane... / *Please, only one...*

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*

160 x 200 cm / 2012

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 140 cm / 2012 (diptik / diptych)

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 140 cm / 2012 (diptik / diptych)

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
155 x 200 cm / 2012

İsimsiz / Untitled

Tuval üzerine karışık teknik / *Mixed media on canvas*
160 x 160 cm / 2012

Özgeçmiş

1981 yılında İstanbul'da doğan Mihriban Mirap, 2005 yılında Yeditepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Plastik Sanatlar bölümünden mezun oldu. Prof. Zahit Büyükişleyen, Prof. Özdemir Altan, Prof. Turan Aksoy atölyelerinde eğitim aldı. Birçok karma sergiye ve yarışmaya katılan sanatçının eserleri sergilenmeye değer bulundu. İlk kişisel sergisini "Ben Böyle Görüyorum" başlığı ile 2011 senesinde gerçekleştirdi. Sanatçı sanat üretimini Olcay Art danışmanlığında İstanbul'da bulunan atölyesinde sürdürmektedir.

Resume

Mihriban Mirap was born in İstanbul in 1981, she was graduated from the Yeditepe University, Fine Arts Faculty in 2005. She studied firstly under Prof. Zahit Büyükişleyen's, Prof. Özdemir Altan's and Prof. Turan Aksoy's workshops. The artist attended many group exhibitions, contests and her works founded valuable to exhibit. She opened her first solo exhibition "That's the way I see it " in 2011. She currently conducts her art works, with the consultancy of Olcay Art in her workshop located in İstanbul.

